

FLIGHT & GLORY-SERIE 2

EYES TURNED SKYWARD

NEDERLANDSE
EDITIE

REBECCA
YARROS

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Rebecca Yarros

Eyes turned skyward

Flight & Glory-serie – deel 2

Nederlandse editie

Vertaling Marcel Hagedoorn

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020562132
ISBN e-book 9789401907774
ISBN audiobook 9789020542554
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
Copyright © 2014 Rebecca Yarros
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Eyes Turned Skyward* door Amara, een imprint van Entangled Publishing, LLC., Shrewsbury, Pennsylvania, Verenigde Staten.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Mo Literary Services te Amsterdam.

Dit boek is eerder verschenen in 2016 onder het ISBN 9789401907767 en in 2021 onder het ISBN 9789020545371.

Vertaling Marcel Hagedoorn
Omslagontwerp Bree Archer
Omslagafbeelding Getty Images
Omslagontwerp Nederlandse editie Villa Grafica

www.rebeccayarros.com
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for tekst and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor onze kleine meid, onze Audrey-Grace:
van jou houden is ieder risico waard.

Hoofdstuk 1

Paisley

*22: Alle verantwoordelijkheden aan de kant
schuiven en naar het strand gaan.*

Ademhalen en je strandlaken neerleggen. Dat deden mensen normaal gesproken toch op het strand? Ze droegen zwemkleding en verbor-gen zichzelf niet achter hun enorme strandlakens. *Je kunt dit.* Ik kon wel krachtig zijn. Dat was ik vroeger geweest. Ik moest alleen weer even ontdekken hoe.

Ik zoog de vochtige lucht van Florida over mijn lippen, proefde de zoute zee. Mijn hart sloeg over en ik greep het strandlaken ste-viger vast.

‘She was afraid to come out of the locker. She was afraid that some-body would see,’ zong Morgan tegen me, met een uitgesprokener zuidelijk accent dan het mijne.

‘Stil toch,’ fluisterde ik. Ik schaamde me al erg genoeg, ze hoefde er niet nog meer de aandacht op te vestigen.

‘Je hebt het beloofd, Paisley.’ Morgan trok aan het strandlaken, maar ik hield het stevig vast.

Ik slikte, mede om mijn lunch binnen te houden. ‘Ik weet het, en ik doe het ook wel. Ik heb nog een klein beetje tijd nodig.’

Haar overdreven zucht hielp niet echt mee. ‘Het is maar een bad-pak.’

‘Het is een bikini, Morgan, dus helemaal niet zomaar een badpak.’ Ik duwde mijn tenen in het witte zand.

‘Je hebt een prachtig lichaam. Ik weet niet waarom je hier zo’n punt van maakt.’ Ze zette haar zonnebril recht en verzamelde haar bruine haar in een staart – haar strandlaken had ze vanwege haar grote zelfvertrouwen allang laten zakken. En ja, ik had een tweedelig setje aan van een heupbroekje en een tankinitop, waardoor mijn onderbuik te zien was, maar Morgans triangelbikini bedekte een héél stuk minder. ‘Luister, dit is onze laatste dag voordat de lessen weer beginnen,’ zei ze. ‘Dit was jouw idee.’

‘Klopt.’ Ja, nog één dag gek doen, vrij zijn, nog één dag waarop ik niet alleen een Donovan was. Bovendien was naar het strand gaan het makkelijkst af te vinken punt op mijn bucketlist, terwijl ik in totaal nog 231 dagen had om alle punten af te werken.

‘Paisley, het maakt niemand op dit hele strand iets uit wie je bent of wat je aanhebt. De enige verwachtingen die er zijn, zijn die van jezelf. Andere mensen zien gewoon de zoveelste studente op het strand. Doe maar alsof... je weet wel, je jezelf niet bent.’ Ze zwaaide met haar hand naar me. ‘Laat nu dat strandlaken zakken, voordat ik echt boos word.’

Doen alsof. Ja, dat kon ik wel. *Adem in, adem uit.* Ik ging kaarsrecht staan, alsof mijn moeder erbij was, en liet het strandlaken zakken alsof ze er juist niet bij was. Kon ik mijn onzekerheden maar net zo makkelijk afwerpen.

Morgan knikte goedkeurend en we liepen naar een groepje bekenden van onze school.

‘Hoi allemaal!’ riep Morgan. Ze legde onze strandlakens neer aan de rand van de groep. Ik glimlachte een beetje en zwaaide. Ik wees het biertje af dat me werd aangeboden, maar Morgan nam het maar al te gretig aan. Aan de sfeer meende ik af te lezen dat de rest al een tijdje aan het drinken was. Ik ging op mijn strandlaken liggen en overwoog het alsnog om me heen te slaan. Thuis mocht ik nooit zo

naakt zijn. *Wat moeten de mensen wel niet denken?* Ik hoorde mijn moeders stem al galmen over het strand.

Ik streekte met mijn vinger over mijn borstbeen. Dit stukje huid kon ik wel tonen nu het nog mooi was, voordat de chirurgen ermee aan de slag zouden gaan. Maar eigenlijk maakte het ook geen snars uit hoe mijn lichaam er aan de buitenkant uitzag, want de binnenkant was aan het vergaan.

‘Je verbrandt die lichte huid van je nog,’ zei Morgan streng. Ze gaf me een fles met factor 90. Ik nam die toch maar van haar aan, deed mijn paarse horloge af en stopte het weg voordat ik de zonnebrandcrème overal op mijn lichaam smeerde. Ik wilde het niet besmeuren.

Nee, dat lieg ik. Ik wilde dat stomme ding gewoon niet dragen.

‘Blondines lijken altijd een stuk sneller te verbranden,’ zei een lage stem achter me.

Ik draaide mijn hoofd om en schoof mijn zonnebril een stukje naar beneden. De jongen zag er net zo uit als alle andere studenten om me heen, niets bijzonders of afwijkends. Misschien had mijn relatie met Will me wel blind gemaakt voor andere jongens. Ik had in elk geval geen last van de hormonale opbrispingen waar Morgan het vaak over had.

Shit. Hij wachtte op een reactie. *Zet Morgan niet voor schut.*

Ik glimlachte. ‘Zonnebrandcrème kan je leven redden.’

Zonnebrandcrème kan je leven redden? Schiet mij maar lek.

Hij keek me aan op een manier van ‘jeetje, jij bent echt een kneus’. Die blik kende ik maar al te goed, maar hij wist er een glimlach overheen te plakken. ‘Oké,’ zei hij. ‘Mag ik eh... je rug insmeren?’

‘Liever niet,’ zei ik, iets botter dan ik bedoelde.

‘O, oké,’ zei hij, en hij blies snel de aftocht.

Morgans zucht herinnerde me eraan dat ik enorm slecht was in socializen. ‘Dat je praktisch getrouwd bent met Will betekent niet meteen dat een andere jongen je niet mag insmeren.’

‘Een jaar samen zijn houdt niet meteen in dat we praktisch ge-

trouwd zijn. Maar ik laat een vreemde niet met zijn handen aan me zitten.'

Ze smeerde de crème over mijn rug en pakte elk plekje mee. 'Ik weet het, lieverd. Hoe is het om in dezelfde stad als hij te wonen?'

Ik moest daar even over nadenken. 'Het is leuk,' zei ik toen. 'Ik moet er nog steeds aan wennen dat ik hem vaker zie dan een paar dagen eens in de zoveel maanden.'

'Nou, jullie deden het best goed als langeafstandskoppel.' Ze gebarde naar mijn Kindle. 'Als je de echte wereld maar niet uit het oog verliest, oké?' Ze staarde langs me heen naar een stel jongens die bij de branding aan het frisbeeën waren. 'Zoals dat lekkere snoepje!'

Ik gluurde achterom om te zien wie haar zo aan het kwijlen maakte. 'Weet je, een jongen is meer dan zijn uiterlijk. Je moet weten wat...'

Godsamme nog aan toe.

Mijn mond viel open. Ik had nog nooit een man gezien die zo mooi was, zo energiek, zo... heerlijk. Hij was ruim één meter tachtig en dook moeiteloos achter de frisbee aan. Zijn blauwe zwembroek hing laag op zijn heupen, hij liep in zijn blote bast, hij had tatoeages die over zijn onderbuik, zijn halve borstkas en één arm liepen. De zon streekte zijn buikspieren en door het dunne laagje zweet leek zijn huid te glanzen.

Zijn blonde haar was kortgeknipt, maar nog lang genoeg om te kunnen golven. Eronder zat een prachtig gezicht. Een ferme neus, hoekige lijnen van zijn jukbeenderen, een krachtige kin, en o... kuiltjes in zijn wangen als hij grijsde. Hij hoorde thuis op het strand. Het had me niet verbaasd als hij een sjerp droeg met 'Mister California'. Hij zag er relaxed uit.

Mijn hartslag versnelde, mijn lippen gingen van elkaar en mijn handen jeukten om hem aan te raken. Sterker nog, het verbaasde me dat mijn dijen niet op eigen houtje uit elkaar gingen. Welke oogkleur had hij? Ik kon het niet zien van deze afstand, en misschien was dat mijn redding; waardoor ik net niet hoefde toe te geven dat ik me

aangetrokken voelde tot iemand anders dan mijn vriend.

Ik kon me niet herinneren wanneer ik voor het laatst iemand had gezien die ik gewoonweg... wilde. Maar dit was zeker weten zo'n moment.

De ogen van Mister California schoten naar ons toe en Morgan floot op haar vingers.

'Morgan!' zei ik.

'O, kom op, Lee. Ik floot alleen maar, ik heb zijn broek niet uitgetrokken. Niet dat ik daar wat op tegen zou hebben, trouwens.'

Mijn wangen werden warm, niet vanwege haar opmerking, maar omdat ik me inbeelde dat ik die zwembroek over zijn heupen schoof en... *Nee!* Waar zat ik in godsnaam met mijn hoofd?

Will. Will. Will. Ik dacht hard aan zijn gezicht, zijn korte, bruine haar, zijn zachtaardige, amberkleurige ogen. Ja, Will. Niet die blonde strandgod die daar verderop stond.

'Je zou hem even kunnen begroeten, Lee,' opperde Morgan. 'Van flirten ga je niet dood.'

'Nee, dank je.' Ten eerste kon ik Will dat niet aandoen. Ten tweede: wat moest ik tegen zo'n jongen zeggen? *Hoi, ik ben Paisley. Ik ben twintig jaar oud en mijn hart is een tikkende tijdbom. Zullen we vriendjes worden?* Ik dacht het niet.

'Daar heb je Luke! Wil je met ons op de waterscooter?' vroeg Morgan, terwijl ze zwaaide naar een gozer die met zijn voeten in het water stond.

'Liever niet. De rode vlag wappert.' Oftewel: de zee was een gruwelijke, woeste reus die me met huid en haar wilde verslinden.

'Dat is alleen maar een waarschuwing, het strand is niet gesloten of zo.'

'Ik hou gewoon niet zo van het water.'

'Oké, als je maar weet dat je vroeg of laat op z'n minst tot je middel in het water gaat.' Ze rende weg met een glimlach en zwaaide nog even achterom.

Ik keek stiekem naar Mister California. Er stonden op z'n minst vier meiden in bikini om hem heen. Dat was niet verrassend, een jongen als hij trok nou eenmaal de aandacht. Ik was gelukkig met Will, maar Mister California had ook mijn aandacht getrokken.

Ik zuchtte. Naar hem kijken was aantrekkelijker dan lezen. Ik verruilde mijn Kindle voor mijn felroze sarong, die ik om mijn middel sloeg nadat ik was opgestaan.

De pier strekte zich uit over het kristalheldere, blauwgroene water. Ik liep ernaartoe en keek voor me uit en niet naar de frisbeeënde jongens. Zoiets zou ik nooit doen, voor de lol heen en weer over het strand rennen. Zelfs als mijn leven ervan afhing kon ik niet zo hard rennen. Eigenlijk hing mijn leven ervan af dat ik juist níet rende.

Een warme luchtstroom steeg op van de houten planken van de pier, totdat een windvlaag eroverheen zwiepte. Mijn sarong wapperde achter me terwijl ik daar liep. Ik ging op in het geluid van de golven en de wind, en alles om me heen verdween.

Toen ik midden op de verlaten pier stond, leunde ik over de reling. Mijn haar waaide voor mijn gezicht en bleef kleven aan mijn ingevette lippen.

Iemand raakte mijn blote schouder aan. Ik draaide me om en veegde het haar uit mijn gezicht. Het was een van de jongens van Morgans groepje. Hij was enorm breed en ik schrok me rot toen hij begon te zwalken, overduidelijk dronken, en me bijna omverliep. 'Jij bent Lee, toch?' zei hij met dubbele tong. Hij had een glazige blik in zijn ogen.

'Ja?'

'Van Morgan moest ik je een nat pak bezorgen.' Hij bukte zich en tilde me zo op. Bah. Hij meurde als een brouwerij.

Ik verstijfde uit protest en zette me van hem af. 'Ik wil eigenlijk niet het water in. Ik ben van plan om te gaan lezen. Kun je me misschien weer neerzetten?' Ik wilde beleefd blijven, maar toen hij naar de andere kant van de pier liep, voelde ik paniek opkomen.

‘Ze zei al dat je van alles zou zeggen om niet het water in te hoeven.’ Zijn accent klonk eerder bezopen dan zuidelijk, en hetzelfde gold voor zijn lach.

‘Alsjeblieft, niet doen!’ gilde ik. Ik probeerde hem serieus aan de kant te beuken.

‘O, kom op zeg, het is maar een beetje water. Je kunt je haar wel weer doen als je eruit bent.’ Hij keek over de rand van de pier en mijn ogen werden groot toen ik het water zes meter lager zag. ‘Dit is vast sneller dan helemaal naar het strand lopen, of niet?’

‘Nee!’ schreeuwde ik, en ik gooide mijn hele één meter zevenenvijftig in de strijd. ‘Nee! Nee! Nee!’ Ik trapte van me af en probeerde me uit zijn armen los te worstelen, maar het mocht niet baten. Mijn hart ging tekeer en ik kreeg het benauwd.

Hij lachte, alsof het een grap was. ‘Kom op, meid, je vindt het vast leuk als we eenmaal in het water liggen! Jij mag eerst.’

Hij klom op de reling, en ik móést het wel zeggen. Als ik dit gênante geheim niet uitsprak, zou het nog mijn dood worden. ‘Alsjeblieft! Ik kan niet zwemmen!’

Hij kon niet ophouden met lachen terwijl hij heen en weer zwalkte, richting het water.

‘Nee, echt, ik kan het niet!’ In plaats van tegen te stribbelen, klampte ik me aan hem vast. Hij zou me niet over de reling gooien. Dat kon gewoon niet. Zoiets gebeurde niet echt.

Hij greep mijn middel en duwde me van hem af. ‘Dat wordt plonzen!’ Het leek hem geen enkele moeite te kosten om me mijn laatste stukje veiligheid te ontnemen en me de lucht in te gooien.

Alles vertraagde. Mijn hart stopte met slaan toen ik door de lucht zweefde. De val duurde een eeuwigheid, maar was voorbij voordat ik ook maar met mijn ogen kon knippen.

Ik schreeuwde tijdens de hele val.

Het koude water overspoelde me en liet me niet los. Door de klap vloog de lucht uit mijn longen en ik moest heel hard mijn best doen

om het laatste beetje adem binnen te houden, te vechten tegen de drang om te willen inademen. Ik zonk, mijn hoofd was ver onder het wateroppervlak, maar ik was bang om mijn ogen open te doen. Mijn voeten raakten zachtjes de bodem en ik zette me af met alle kracht die ik had. Ik klauwde in het water. Ik kwam bij het oppervlak, hapte naar lucht en schreeuwde om hulp.

De volgende golf smoorde mijn gegil en hield me in een doodsgreep. Mijn lichaam ging compleet de andere kant op dan waar ik naartoe wilde. Het zoute water prikte in mijn neus. Ik trapte van me af, ik wilde weer naar boven. Waar was het nou? Ik draaide om. En nog een keer.

Ik kwam niet boven. Kreeg geen lucht. Waar was het nou?

Mijn hart ging gevaarlijk hard tekeer. Veel te hard. Als ik niet zou verdrinken, dan kreeg ik wel een hartaanval. *Maar ik heb nog 231 dagen te gaan!*

Een golf zwiepte me weer naar het oppervlak. Ik sloeg mijn hoofd achterover en hapte wanhopig naar lucht. Ik was een kostbare seconde bezig om mijn haar uit mijn mond te krijgen zodat ik die heerlijke zuurstof kon ademen, en toen dat was gelukt, zoog ik het naar binnen. Ik kreeg het niet voor elkaar om te gillen omdat ik weer naar beneden werd gezogen, mijn mond vol met zeewater.

De drang om adem te halen was sterker dan welke gedachte dan ook, maar ik kreeg het niet voor elkaar. Ik stak mijn handen de hele tijd omhoog, ik probeerde lucht te krijgen, maar dit keer stuwde de golf me niet omhoog. Nee, er kwam er nog een, die me juist verder naar beneden sloeg. Mijn borstkas zou nog uit elkaar knallen als de druk er niet af kon. Het zou zo makkelijk zijn om alles gewoon te laten gaan. *Ik ga hier nog dood.*

Het zou vredig moeten zijn, toch? Verdrinken? Dit was niet vredig. Dit was verschrikkelijk en pijnlijk. Maar ik zou niet opgeven, ik zou niet verdrinken alleen maar omdat een dronken gozer me de zee in had gegooit.. Mijn moeder zou het niet overleven. Peyton

zou gevochten hebben... als ze die kans had gekregen.

Haar gezicht gaf me weer de kracht die ik nodig had, haar groene ogen, die hetzelfde waren als de mijne. Ik trapte harder, ik mikte op de glinsteringen boven me. *Harder trappen, Paisley. Niet opgeven nu.* Ik hoorde haar stem; het gebrek aan zuurstof deed rare dingen met mijn hersens. Het zou niet lang duren voor mijn reflexen het zouden overnemen en ik het bewustzijn zou verliezen, of dat ik een grote slok van de Golf van Mexico zou binnenkrijgen.

Er sloeg nog een golf over me heen, die me mijn laatste beetje lucht ontnam. Ik had niets meer. Welke kant was boven? Waar... was ik? *Niet inademen... Niet doen...*

Ik hoorde mijn moeders stem, maar dat kon niet zo zijn, toch? *'Paisley, houd op met die onzin. Peyton zal altijd ouder zijn dan jij. Daar verandert niets aan. Als jij zes bent, is zij acht. Als jij zestien bent, is zij achttien. Zelfs als jij tweeëntachtig bent, is zij nog ouder.'*

'Nee, dat is ze niet. Dan is ze dood.'

De golf sloeg me tegen de pier en ik voelde eerst een klap tegen mijn schouder voordat ik met mijn hoofd tegen het hout knalde.

Toen voelde ik niets meer.

#22: ALLE VERANTWOORDELIJKHEDEN AAN DE KANT SCHUIVEN EN NAAR HET STRAND GAAN

Als Paisley had geweten welke gevolgen het tweeëntwintigste punt op haar bucketlist zou hebben, zou ze het dan hebben gedaan? Op het strand gaat er namelijk iets heel erg mis, waardoor ze piloot in opleiding Jagger ontmoet. Hij is knap, onstuimig en laat haar hart extra hard kloppen. Maar... dat kan haar hart letterlijk niet aan. Ze heeft een ernstige hartaandoening, waar haar zusje aan is overleden. Paisley wil zo veel mogelijk uit het leven halen en focust zich op haar bucketlist. Jagger zou veel van haar dromen kunnen waarmaken, maar hoeveel kan ze riskeren voor een jongen die haar gevaarlijk veel hartkloppingen geeft?

REBECCA YARROS is de onvolprezen *New York Times*-, *USA Today*- en *Wall Street Journal*-bestsellerauteur van meer dan vijftien emotionele romanceboeken, zoals *The things we leave unfinished*, *In the likely event* en *De laatste brief*. Daarnaast schreef ze ook de populaire romantasyserie *Fourth Wing*, die wereldwijd een bestseller werd. *Eyes turned skyward* is het tweede deel van haar spannende en romantische debuutserie *Flight & Glory*, over de levens en liefdes van militaire piloten.

Lees ook in de serie:

Z&K

ZOMER & KEUNING

ISBN 9789020562132 NUR 340

9 789020 562132

www.zomerenkeuning.nl